

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een vreestelijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelareshof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betoverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Ezie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

PRIJS 60 CENTIEM

Vraag nu vaak het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 11.

Derde druk.

Het Kermismeisje

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich

HET KERMISMEISJE.

(Derde druk)

I.

Louise Maarten had zich geweldig verveeld. Ze was lang ziek geweest en ze moest nu nog binnen blijven.

En 't was Lente. De vogels zongen den ganschen dag. En de zon scheen zoo heerlijk over het stadje en het land. Al de kinderen speelden buiten, maar Louise moest in haar kamer blijven.

— Als 't kermis is, zult ge wel mogen uitgaan, zei de dokter.

— Ja, en dan komt er weer kleur op uw bleeke wangen, verzekerde moeder.

Moeder zelf zag er niet fleurig uit. Ze was zeer vermoeid. Geen wonder, ze had zooveel dagen en nachten bij haar lieveling gewaakt. Vader nam wel, zoo dikwijls hij kon, haar plaats in, maar hij was koopman en moest druk werken en dikwijls op reis gaan.

Louise had de mazelen gehad... Jan, haar broer, en

Frederika, haar zuster, die twee jaar ouder was, mochten in een heelen tijd niet bij haar komen... Nu was alle gevaar voor besmetting geweken. Louise zat zelfs al in de huiskamer, die op de Markt uitzag.

Doornhem, 't stadje waar de familie Maarten woonde, was wel klein, maar op de Markt heerschte tocht de meeste beweging. En zoo zag het kind nog wat.

Louise was nu elf jaar. Ze las gaarne en ze had veel boeken. Maar een heelen dag lezen, dan zoudt ge wel suf worden, niet waar? Ze speelde dan ook wat met haar pop en met een keuken, die tante Anna haar na de ziekte gebracht had. Moeder zat nu ook nog veel bij haar.

— Ik zal al 't werk doen, zei Mina, de meid, die al lang in dit huis diende.

Doch de gevangenschap liep nu ten einde. 't Was de week vóór de kermis. Als 't nu maar goed weer bleef!

Op een morgen hoorde Louise luid gejoel. Veel jongens en meisjes speelden op de Markt. 't Was nog te vroeg voor de school. Maar ze maakten nu toch veel meer leven dan anders. Louise, die net ontbeten had, ging vlug naar 't raam en riep:

— Kijk eens, moeder, wat zou er toch gebeuren? Al de jongens en meisjes loopen de Hoogstraat in!

— Ik weet het niet, kind...

— Er is zeker wat vreemds te zien...

— Dat zal wel... We zullen het wel gauw hooren.

Moeder en dochttertje bleven even voor 't venster.

De jongens en meisjes keerden op de Markt terug. Maar nu omringden ze een grooten wagen.

— 't Is voor de kermis, zei mevrouw Maarten.

— O ja... 't eerste spel! Wat zou het zijn, moeder?

— Een paardenspel... Zie maar, 't staat op den wagen geschilderd: «Circus Palletto». Die heb ik hier nooit geweten.

— Nog een wagen... nog een... juichte Louise. En nog al een, moeder! Dat moet een groot paardenspel zijn.

De paarden trokken de wagens op den hoek van het plein.

Dan werden de dieren uitgespannen en naar den stal van een herberg gebracht.

Jan, Louise's broer, kwam naar het raam geloopen en schreeuwde opgewonden:

— 't Is een paardjesspel!... Vandaag komt de groote molen ook... Het paardenspel zal vóór ons huis staan.

De jongens en meisjes stoven weg naar school.

't Werd nu rustiger op de Markt.

Juist vóór het huis stond de woonwagen van het cirkus Palletto.

Louise keek er naar.

't Moet wel plezierig zijn in zoo'n wagen te wonen, zei het kind.

— Denkt ge?

— En zoo reizen, moeder! Die menschen komen overal. En hun kinderen zijn altijd op een kermis.

— Dat lijkt plezierig... maar zoo'n wagen is klein en bedompt. Ze moeten er in koken, wasschen, eten, slapen. Dat zou net zijn of wij in ons huis maar één kamer hadden. En denkt ge, dat die menschen een kermis zoo prettig vinden? Er zijn menschen die zeggen: «'k Wou dat het altijd Zondag was». Maar wat zouden wij den Zondag dan gauw moe zijn. Nu houden we van den Zondag, juist omdat hij een rustdag is na het werk. Kinderen hebben graag een verlofdag. Maar verlangt ge aan 't eind van de vakantie weer niet naar school?

— Ja, dat is waar.

— Als 't altijd kermis was, keekt ge al gauw niet meer naar de kramen. En moest ge een paar weken in zoo'n woonwagen leven, ge zoudt weer zoo naar uw huis verlangen. Maar ja, toen ik klein was, sprak ik ook zóó. Louise, nu ga ik eens 't linnen naaien... Ge zult u niet vervelen... Kijk, ze beginnen de wagens al te lossen. Er is genoeg voor u te zien.

Louise bleef alleen.

De woonwagen stond vlak voor het huis. Hij was groen geschilderd. Aan elke zijde waren er drie venstertjes met witte gordijnen en bloempotten. Aan de voorzijde ging men in en uit door een dubbele deur, half hout en half glas. Een trapje met koperen leuningen leidde er heen.

Een heer kwam over de markt en trad met den baas in den wagen. 't Was de dokter. Louise kende hem natuurlijk heel goed.

— Hé, zou er iemand ziek zijn? vroeg ze zich af.

Nu stapte een meisje buiten. Het was zeker even oud als Louise, had een lief gezicht en blond haar, dat in twee vlechten over den rug hing. Het droeg een net, rose kleedje.

Het keek eens rond en zag dan Louise. Nieuwsgierig staarde het naar het raam.

Louise wenkte haar. Het meisje aarzelde even; dan kwam het nader, tot vlak bij 't venster.

— Is er bij u iemand ziek? riep Louise.

— Ja, moeder... De dokter is er.

— Uw moeder zal beter worden. Ik ben ook ziek geweest. Ik heb de mazelen gehad. Ik mag Zondag buiten...

Dan vroeg Louise:

— Hebt ge broertjes en zusjes?

— Neen...

— Woont ge graag in zoo'n wagen?

— Ik zou liever in een huis wonen.

Louise stond op en haalde haar pop. Ze liet die zien. Het kermismeisje keek er gretig naar.

— Hebt gij geen pop? vroeg Louise.

— Ik speel niet... Ik moet kunsten maken.

— Kunsten maken! herhaalde Louise verbaasd. Wat dan?

— O, op een koord dansen...

— En als ge er af valt?

— Er is een net onder me. Ik kan ook door hoepels springen en op vaders hoofd staan.

Het meisje leunde nu vlak tegen de ruit. Haar gezichtje was wel lief, maar mager en bleek.

— Hoe heet gij ? vroeg Louise dan.

— Paula...

Mina, de meid, kwam in de kamer.

— Met wie spreekt ge nu toch ? vroeg ze.

— Met het meisje van het paardenspel. Kijk eens, hoe lief ze is. En haar moeder is ziek. De dokter is er bij.

Mina wenkte met de hand, dat het vreemde kind weg moest aan.

Paula werd rood. Ze keek eensklaps heel droevig, maar ze gehoorzaamde dadelijk.

— O, waarom jaagt ge ze nu weg ? riep Louise wat hoos.

— Omdat zoo'n kermismeisje hier niet aan de ramen moet staan. Ge kunt dat volk niet vertrouwen. Ze loeren den boel af en komen dan stelen.

Louise klopte op het venster.

— Kom maar terug ! riep ze.

— Ik zal het aan uw moeder zeggen ! dreigde Mina.

— Moeder zal het heel goed vinden... Paula wil nu niet meer komen. 't is uw schuld.

— Ik zou ze weer weggagen. Wees nu toch wijzer.

Brommend ging de dienstbode heen...

Louise tikte nog eens. Maar Paula zat nu op 't trapje van den wagen en keek naar een anderen kant.

De dokter kwam buiten. Hij sprak nog even met den baas. Zie, hij streelde het kermismeisje wel over het hoofd.

De dokter groette, zag Louise en knikte. Dan kwam hij even binnen. Moeder bracht hem in de kamer.

— En hoe is het met mijn patientje hier ? vroeg de goede man. Wel, mevrouw... ik geloof, dat ze van-aag wel eens een uurtje buiten mag.

— Vandaag al ? vroeg moeder. Maar ja, gij weet het best.

— Zoo een uurtje na den middag. En dan morgen wat langer. En natuurlijk met een manteltje aan... en niet loopen en vliegen, maar stilletjes heen en weer wandelen in 't zonnetje.

Louise beloofde de voorschriften te volgen... O,

wat was ze blij. Opeens maakte die brave dokter een eind aan haar gevangenschap.

— Paula's moeder is ziek, éh ? vroeg Louise.

— Paula's moeder ! Wie is Paula ?

— Het kermismeisje daar van den wagen. O, nu is ze binnen. We hebben hier aan het raam wat gepraat. Maar Mina joeg haar weg. En nu is Paula boos. Ik heb nog eens getikt, maar ze wou niet meer komen.

— Mina mocht dat niet gedaan hebben, zei moeder.

— Dat vind ik ook, hernam de dokter. 't Ziet er me een heel lief kind uit. En netjes ook. Ja, de vrouw in dien wagen is ziek geworden. Ze hoest en is zeer, zeer zwak. Een borstaandoening heeft ze. 'k Heb gezegd dat ze moet rusten.

— Kijk, daar komt Paula weer buiten, riep Louise. Zie eens, moeder, hoe lief ze is.

Mevrouw wenkte het kermismeisje. Ze vond het zoo onvriendelijk wat Mina gedaan had. Er waren onder die voorlieden wel heel fatsoenlijke menschen.

— De moeder lijkt me een heel zachte vrouw, verzekerde de dokter. De vader is wat ruwer, maar ja, dat is misschien door z'n vak. In elk geval is het edel, om zoo'n arm kind eens wat vriendelijkheid te bewijzen.

— Moeder, laat ze eens binnen komen. Dan kan ze mijn speelgoed zien ! vroeg Louise.

— Binnen komen, kind ? herhaalde mevrouw Maarten.

— O, voor de ziekte van de moeder moet ge het

liet laten, sprak de dokter. Er is geen besmetting bij.

Hij vertrok en mevrouw liet hem uit. Zij keerde inet Paula terug.

— Hier is uw vriendinnetje, zei ze lachend.

Het kermismeisje was nu toch wat verlegen. Nieuwsgierig keek ze dan rond. Ze was nog nooit in zoo'n schoone kamer geweest. Louise toonde haar speelgoed.

Mevrouw liet de meisjes alleen. Ze moest naar de keuken.

De oude Mina keek stuursch.

— 't Gaat mij niet aan, mevrouw, zei ze. 't Is uw huis. Maar ik slaap vannacht toch niet gerust.

— Omdat dat kindje bij Louise is ?

— Wie doet nu zoo iets in de stad ?

— Wel ik ! Kom, kom, ge moogt niet zoo kwaad van andere menschen denken.

— Menschen ! Kermisvolk...

— Ze zijn toch ook menschen. O, ik weet wel, ze zijn niet allemaal gelijk. Er zit raar goedje onder. Maar dat vindt ge ook onder de menschen, die in huizen wonen. En dit kind is zeer netjes en fatsoenlijk.

— Ja wel, we kennen dat. Den boel afloeren. En dan alles aan haar vader vertellen. Die weet dan, hoe hij hier binnen kan sluipen. Neen, ik slaap van nacht niet gerust.

— Uw hart is zoo goed. 't Is een onschuldig, lief kind. Wat kan het er aan doen, dat haar vader kunstmaker is ? Ge moogt zoo laag niet op andere menschen neerzien.

Mevrouw had gelijk. Mina bezat een goed hart. Maar dat was nu zoo'n gedacht bij haar, een vooroordeel.

Intusschen hadden Louise en Paula veel plezier. Toen het speelgoed bekeken was, deed het kermismeisje een paar kunstjes. Ze stond een heelen tijd op haar handen met haar beenen in allerlei houdingen. Ze kon zich zelfs op haar hoofd steunen met handen en voeten los.

Louise kreeg een voorstelling kosteloos. Ze riep moeder, die moest eens komen kijken. Mevrouw lachte ook. Maar in haar hart had ze diep medelijden met Paula. Lezen of schrijven kon het kermismeisje niet. Ze was nooit naar school geweest. En nu zou ze heel haar leven moeten rondzwerven en kunsten maken. Altijd als gek staan voor andere menschen. En zeker ook centen moeten ophalen !

Toen haar dochttertje vroeg of ze wat aan Paula mocht geven, vond de goede dame dat opperbest.

Overgelukkig vertrok het kermismeisje met 'n paar prentenboeken, een doos potjes en pannetjes en een kleurboek.

De school ging uit en de Markt liep weer vol knapen en meisjes. Het gejoel nam toe, nu ook een paardenmolen aankwam. De jongens mochten helpen lossen. Of ze dat gaarne deden ! Ze vonden het een heerlijken tijd.

Dien middag mocht Louise dus een uurtje naar buiten. Moeder kleedde haar warm aan. En ons patientje wandelde met Paula over de markt. Ze moest dan ook eens mee in den wagen. Wat was dat daar aardig ! Er

stond een tafel met vier stoelen, een kas, een fornuisje, maar alles heel dicht bij elkaar.

Dat was de bemeubeling der voorste helft van den wagen. Een tusschendeur leidde naar de tweede helft.

— Paula ! klonk een stem.

Het kermismeisje ging vlug door die deur.

— O, daar ligt zeker haar moeder, dacht Louise.

Paula stak haar hoofd om de deur, en zei :

— Kom eens hier.

Wat verlegen deed Louise het. Ze zag een bleeke vrouw, die te bed lag.

— Dag braaf kindje, zei de zieke. Ik moet u toch bedanken voor alles wat ge aan Paula hebt gegeven. Zult ge het uw moeder ook doen ?

De vrouw kreeg weer een hoestbui. Paula gaf haar vlug een glas water.

— Gaat nu weer wat spelen, zei de zieke. Ik moet slapen van den dokter. Dag, lief kind.

De meisjes verlieten den wagen.

Het werd drukker nog op de Markt. Het wafelkraam, de touter, een komedient, 't poppenspel, al die wagens kwamen vandaag.

Toen de school uit was, liepen de jongens en meisjes rond. Louise zat weer in de kamer. Maar ze verveelde zich niet. Paula was nu niet bij haar. Die moest werken van haar vader. Het meisje was koper van de tent en van de paardenharnassen aan het poetsen.

Den volgenden morgen keek Louise het eerst naar den woonwagen. Zou Paula al op zijn ?

Louise schrok. Bij het trapje stond een baar met een matras. En uit den wagen kwam eerst de dokter. Dan droegen twee mannen de zieke vrouw buiten. Paula's moeder was warm in de dekens gewikkeld. Nu verscheen ook Palletto, de baas. De mannen legden de vrouw op de baar en dekten ze toe met nog een deken.

Mevrouw Maarten stond aan de deur. Ze sprak met den dokter. Zie, nu kwam Paula ook uit den wagen. Ze schreide. Palletto stuurde haar weer naar binnen. Hij scheen kwaad.

De mannen gingen met de baar heen. De dokter liep er naast.

Moeder kwam in de kamer.

— O, die arme vrouw, zei ze. De dokter vertelt me, dat ze van nacht veel erger geworden is. Ze moest naar 't hospitaal. 't Is longontsteking. Dat is zeer gevaarlijk.

— Paula schreide zoo erg. Ze had zeker gaarne met haar moeder willen mee gaan, maar haar vader stuurde haar naar binnen.

Louise hoopte, dat Paula toch weer gauw buiten zou komen. Ze wilde dan wat met haar praten. Maar het kermismeisje verscheen niet. Palletto werkte met zijn knechten voort aan den opbouw van de tent. Hij had twee mannen in dienst. Die sliepen in een anderen wagen bij het gepak. Ze waren tegelijk kunstmakers.

en kunsten maken en zoo de menschen vermaken. En ze was zóó bedroefd. Ze hoorde de menschen lachen om den paljas. En zelf had ze wel kunnen schreien. Maar van Palletto moest ze een vroolijk gezicht zetten.

— 't Was avond. Nog altijd klonk muziek. Er hing een reuk van smoutebollen, wafels, visch. De kramen en tenten hadden veel te doen. De draaimolens zaten vol.

Palletto was nijdig. Een nieuwe voorstelling moest beginnen en hij zag Paula niet. Hij had in de tent en in den wagen gekeken. Nergens vond hij het kind.

— Zou ze naar het ziekenhuis zijn ? vroeg hij aan den clown.

Deze wist het niet. En de baas kon niet gaan kijken, hij moest het volk binnen lokken. Ha, als Paula terugkeerde, zou hij het haar inpeperen. Hem zoo in den steek laten !

Paula was weg. Een knecht van 't hospitaal had haar gevraagd eens gauw te komen. Ze was heengeslopen.

— Maar zeg niets aan mijn man ! had de zieke gesmeekt.

Paula had een mantel over haar rood pakje geslagen. Onderuit kwamen haar witte kousjes en gouden slofjes. Zoo trad het kermismeisje het ziekenhuis binnen. De zusters hadden innig medelijden met haar. Wat een tegenstelling ook !

Moeder lag alleen op een kamer. Eerst was ze op de

Toen de school uit was, liepen de jongens en meisjes rond. Louise zat weer in de kamer. Maar ze veelde zich niet. Paula was nu niet bij haar. Die moest werken van haar vader. Het meisje was koper van de tent en van de paardenharnassen aan het poetsen.

II.

Den volgenden morgen keek Louise het eerst naar den woonwagen. Zou Paula al op zijn?

Louise schrok. Bij het trapje stond een baar met een matras. En uit den wagen kwam eerst de dokter. Dan droegen twee mannen de zieke vrouw buiten. Paula's moeder was warm in de dekens gewikkeld. Nu verscheen ook Palletto, de baas. De mannen legden de vrouw op de baar en dekten ze toe met nog een deken.

Mevrouw Maarten stond aan de deur. Ze sprak met den dokter. Zie, nu kwam Paula ook uit den wagen. Ze schreide. Palletto stuurde haar weer naar binnen. Hij scheen kwaad.

De mannen gingen met de baar heen. De dokter liep er naast.

Moeder kwam in de kamer.

— O, die arme vrouw, zei ze. De dokter vertelt me, dat ze van nacht veel erger geworden is. Ze moest naar 't hospitaal. 't Is longontsteking. Dat is zeer gevaarlijk.

Paula schreide zoo erg. Ze had zeker gaarne met

haar moeder willen mee gaan, maar haar vader stuurde haar naar binnen.

Louise hoopte, dat Paula toch weer gauw buiten zou komen. Ze wilde dan wat met haar praten. Maar het kermismeisje verscheen niet. Palletto werkte met zijn knechten voort aan den opbouw van de tent. Hij had twee mannen in dienst. Die sliepen in een anderen wagen bij het gepak. Ze waren tegelijk kunstenaars.

Eindelijk kwam Paula. Ze scheen beschaamd, want ze keek niet naar Louise. Ze droeg nu ook een oud kleedje, vol lappen en rafels. Het kind moest werken. Ze spande een zeil en hing draperiën op. Eens kreeg ze een klap van Palletto. Louise zag het en had veel medelijden met haar. Neen, die baas scheen er toch geen goede man uit.

's Middags mocht Louise weer wat naar buiten. Dadelijk ging ze naar de tent, die nu half opgebouwd was.

Paula poetste trompetten op. Ze bloosde toen ze Louise zag. Moeder is naar 't ziekenhuis, zei ze dadelijk.

— Ja, ik heb het gezien. Maar ge moogt er toch wel eens naartoe gaan.

— Vanavond. O, moeder is zoo erg ziek. Als ze maar niet sterft.

— Wel neen, de dokter zal haar beter maken. Hij is zoo'n knap man.

— Ik bid voor moeder, dat God haar gauw geneest.

— Ik zal ook voor uw moeder bidden, beloofde Louise.

Palletto kwam van achter een wagen. Paula schrok.

— Juffertje, nu moeten wij werken, zei de baas. Laat Paula dus gerust. En 't is hier niet goed voor u. Als er een balk valt, kunt ge gekwetst worden.

— O, ik ben niet bang, mijnheer, antwoordde Louise.

— Dat kan me niet schelen. We hebben geen tijd te verliezen. Ga nu weg.

Louise vond hem een akeligen kerel. Ze vertrok. Wat had ze een medelijden met Paula. Neen, dan was haar vader toch anders !

's Avonds keek Louise weer door 't raam. Ze zag Paula maar werken. Zou ze niet naar 't ziekenhuis mogen gaan ? 't Werd donker, Palletto stuurde het meisje in den wagen en draaide die op slot.

Wat had Louise veel met haar kermismeisje te doen ! O, kon ze haar maar helpen !

III.

De kermis was in vollen gang.

Louise mocht nu heel den dag buiten. 't Eerst keek ze naar het paardenspel. Palletto en zijn twee knechten bliezen op trompetten. Paula moest dansen. Ze was raar aangekleed. Ze stond daar net als in een badpakje. Ze droeg groote linten in haar haar en aan haar schouders. Dan had ze lange, witte kousen aan en lage

schoentjes, die wel van goud leken. Ze danste ook dikwijls op straat.

't Was maar een klein, eenvoudig cirkus. Maar Palletto deed of hij een zeer beroemd paardenspel bezat.

— Komt binnen... komt... en als ge niet tevreden

Zij danste ook dikwijls op straat (blz. 16).

zijt, krijgt ge uw geld terug, riep hij. De wonderbaarste toeren, ongelooflijk en toch waar. Toeren op de paarden, aan de ringen, op de ladders. En dan, de beroemde koorddanseres, mejuffer Paula Palletto.

Dan belde hij en sloeg op een blikken plaat. Een der knechten, die zijn gezicht geverfd had, vertoonde allerlei grappen.

De menschen stroomden binnen Louise ging ook eens kijken. Jan, haar broer, vergezelde haar.

De mannen deden hun best. Ze stonden recht op paarden, die snel rondliepen. Ze sprongen zoo van het eene paard op het ander. Ze hingen met de voeten aan ringen. De clown zette op zijn neus een stok. Daarop droeg hij een bord met een flesch en glazen. Zoo wandelde hij rond zonder dat er iets viel.

Maar 't meest keek Louise naar Paula. Ze zag het kermismeisje op een koord loopen. Louise was zelf bang. Gelukkig hing er onder dat touw een net. Maar Paula hield zich goed op de koord. De menschen klapten in de handen. Louise had medelijden met Paula. Die moest hier al die kunsten verkoopen. En haar moeder was zoo ziek ! Hoe zou het met de arme vrouw zijn ?

Nadat Palletto haar weggejaagd had, was Louise niet meer bij Paula geraakt.

De voorstelling duurde niet lang. De baas wilde altijd nieuwe menschen binnen laten. Zoo verdiende hij natuurlijk meer.

Jan en Louise gingen naar buiten. Aan den uitgang

was er veel gedrang. Eensklaps kwam Paula bij Louise. Haastig zei : « Moeder is zoo erg ziek en ik mag er van vader niet heen ». Er stonden tranen in haar oogen. Vlug liep ze weer weg. Palletto mocht zeker niet zien, dat ze met Louise sprak.

Louise was erg onder den indruk van wat ze gehoord had. Ze vertelde het thuis. Vader beloofde haar, dat hij eens met den dokter zou spreken. Den heelen dag dacht Louise aan het arm kermismeisje. Paula moest dansen en kunsten maken en zoo de menschen vermaken. En ze was zóó bedroefd. Ze hoorde de menschen lachen om den paljas. En zelf had ze wel kunnen schreien. Maar van Palletto moest ze een vroolijk gezicht zetten.

't Was avond. Nog altijd klonk muziek. Er hing een reuk van smoutebollen, wafels, visch. De kramen en tenten hadden veel te doen. De draaimolens zaten vol.

Palletto was nijdig. Een nieuwe voorstelling moest beginnen en hij zag Paula niet. Hij had in de tent en in den wagen gekeken. Nergens vond hij het kind.

— Zou ze naar het ziekenhuis zijn ? vroeg hij aan den clown.

Deze wist het niet. En de baas kon niet gaan kijken, hij moest het volk binnen lokken. Ha, als Paula terugkeerde, zou hij het haar inpeperen. Hem zoo in den steek laten !

groote zaal geweest. De dokter had haar nu hier laten brengen, omdat ze stervend was.

— Mijn kind, mijn kind ! snikte vrouw Palletto.

En ze drukte Paula tegen zich.

Paula was geschrokken van moeder's uitzicht. Wat was dat gezicht lang en smal geworden ! De oogen lagen zoo diep.

— Paula... ik moet u wat zeggen, zei de zieke zacht. Ik dank God, dat ik het nog kan doen... O, ik had al veel eerder moeten spreken.

Ze zuchtte....

— Paula, luister nu eens goed... Ik ben uw moeder niet...

Het kind keek de vrouw vreemd aan. Wat hoorde ze nu...

— Palletto heeft u gekocht van Zigeuners... En die hadden u van uw vader weggenomen... Verstaat ge mij goed ?

Paula scheen 't nog niet te begrijpen...

— Ge waart drie jaar, toen ge bij ons kwaamt, hernam de zieke. Ons kindje was juist gestorven. Toen kreeg ik u lief als mijn eigen meisje. Ben ik niet altijd goed voor u geweest ?

— O, moeder... snikte Paula.

— Neen, uw ware moeder ben ik niet... En Palletto is niet uw vader. Hij is voor u een vreemde man...

En dat verstond Paula beter. 't Was of ze het altijd gevoeld had, dat die ruwe man haar vader niet kon zijn.

Maar moeder... haar moeder niet. Ze hield zoo veel van haar.

— Uw ouders moeten in Holland wonen, zei vrouw Palletto. O, vertel alles aan de ouders van dat lief meisje...

— Van Louise...

— Ja, zij zijn goede menschen en zullen u helpen. Ik heb het ook aan de zuster verteld. Ik heb aan God gebeden, dat gij uw ouders moogt terugvinden. In de lade van het kasje ligt een medaillon... Dat droegt ge toen ge klein waart. Dat kan dienen om uw ouders te vinden.

De zieke zweeg even. Hijgend lag ze in het kussen. Maar hoe lieflijk keek ze Paula aan...

En daar zat het kermismeisje. Haar mantel was nu open en liet het kunstenmakerspakje zien. Tot hier hoorde men het geschetter der orgels. Op straat gingen zingende menschen voorbij.

En hier die stervende vrouw nog vol zorgen om dit kind.

— O, Paula, hernam vrouw Palletto, ik had dat al eerder moeten zeggen... Niet aan u maar aan de politie of aan een burgemeester... Ik heb het soms willen doen. Dan dacht ik aan uw moeder. Wat moet die verdriet gehad hebben. O, 't was slecht van mij om te zwijgen. Ik voel dat nu nog meer als een zware schuld. Maar ik had u zoo lief gekregen. En dan moest ik ook zwijgen van Palletto. Hij had u gekocht om een danseres van u te maken. Vergeef het mij, Paula...

Het meisje kuste de zieke. Ze kon niet spreken. Ze schreide maar.

Een zuster naderde het bed. Vriendelijk vroeg ze of ze den man wilde laten roepen. Ze zag immers wel dat de zieke snel achteruit ging.

De vrouw schudde 't hoofd.

— Hij zal niet komen, zei ze. Hij geeft er niet om dat ik ziek ben. Maar zuster, dit arm kind...

— Weet ze het nu? fluisterde de zuster.

— Ja...

— Ik zal er den dokter over spreken. Wees maar gerust. Men zal alles doen wat men kan, om de ouders terug te vinden.

Paula bleef bij het bed zitten. Palletto moest maar zonder haar spelen. Hij was immers haar vader niet. Maar deze vrouw was toch haar moeder...

— Neen, denk nu goed, aan wat ik u gezegd heb, hernam de zieke.

— Dan heb ik twee moeders, zei Paula. Gij en een andere... Ge zijt altijd zoo lief voor mij.

Die woorden deden de stervende toch goed...

Eindelijk moest Paula heengaan. Moeder had rust noodig. Morgen zou het meisje terug keeren...

Paula kwam weer op de kermis. Ze weende nu stil. Ze zou eerst het medaillon halen. Anders gooide Palletto het weg. Vlug ging ze in den wagen. Na eenig zoeken vond ze het medaillon. Het hing aan een fijn kettingje. Er zat een portret in van een jonge, mooie vrouw.

Zou dat die andere moeder zijn, ergens in Holland? Maar het was allemaal zoo vreemd voor Paula. Haar hoofdje draaide soms.

— Ha, ge zit daar! klonk het. Vooruit, naar de tent! We zullen straks wel eens verder spreken!

Palletto stond daar. Hij keek vreeselijk kwaad en greep het meisje bij den arm.

Paula ging naar buiten. Aan den trap rukte ze zich los. Ze liep naar beneden.

— Ik ga niet mee! riep ze. Moeder ligt erg ziek... En gij zijt mijn vader niet!

Een oogenblik stond Palletto als verstomd. Paula liep onder het volk. O, ze was nu vreeselijk bang van den man.

Paula drong door de menschen. Neen, ze kwam niet meer in de tent. Ze geraakte bij het huis van mijnheer Maarten. Deze zat met zijn vrouw en kinderen voor het raam.

Louise zag Paula. Het was daar erg licht van al de kermislampen.

En ze begreep dat haar vriendinnetje in nood was. Zie, hoe smeekend ze de handen vouwde.

Dat zag mijnheer Maarten ook. Hij ging naar voren en mijnheer liet Paula in de kamer. De baas van het paardenspel had het kind in de woning zien verdwijnen. Hij was woedend, maar volgde haar niet. Hij kon nu geen opschudding verwekken.

— Ha, bromde hij, die domme vrouw heeft zeker

alles verteld. Wat zal er nu gebeuren? 'k Zal zeggen dat het allemaal leugens zijn...

Ontevreden keerde hij naar de tent terug. En weer riep hij de menschen binnen.

Intusschen vertelde Paula alles wat haar moeder gezegd had. Mijnheer Maarten vond dat zeer ernstig.

— Houd dat kind hier, zei hij tot zijn vrouw. En als die Palletto belt, doe dan niet open. Ik ga even naar het ziekenhuis. Ik moet dat die vrouw zelf hooren vertellen.

In 't hospitaal ontmoette hij den dokter. Deze was juist aangekomen, om nog een avondbezoek aan sommige zieken te brengen. De zuster had hem al over 't geval gesproken.

Samen gingen de dokter en mijnheer Maarten bij vrouw Palletto. En deze bevestigde alles, wat ze eerst gezegd had.

— Paula is al bij ons, vertelde mijnheer Maarten. En ik zal haar daar houden, tot de burgemeester maatregelen neemt.

De zieke dankte de heeren ontroerd. Nu was ze gerust. En 't scheen of ze thans pas sterven kon. Ze had Paula nog wel eens willen zien... Maar ze wist nu dat haar lieveling veilig bij die goede menschen was... Neen, ze moest nu maar niet meer naar buiten komen. Palletto was zoo sluw en listig.

In den nacht stierf de vrouw. 's Morgens kwam Palletto. Hij toonde zich niet bedroefd... Hij bleef

maar even. Dan begaf hij zich naar mijnheer Maarten. Hij wilde toch probeeren Paula terug te krijgen. Mijnheer Maarten deed zelf open. Palletto maakte eene luiging.

— Mijnheer, zeide hij, ik kom u bedanken, omdat gij zoo goed zijt geweest voor mijn dochttertje. 't Kind was gisteren overspannen door de ziekte van mijn vrouw. Paula moest spelen... 't is waar, ze was verdrietig... net als ik. 't Is niet plezierig om op te treden als de moeder ziek is. Maar ik moet toch mijn brood verdienen... En ik wist niet, dat het zoo erg was. Mijn arme vrouw is van nacht gestorven. 't Is toch allemaal zoo vlug gegaan. Ik kom nu mijn kindje terug halen. Ge zijt wel goed, dat ge ze een nacht in huis hebt willen laten.

De vent huichelde geweldig, en hij zette daarbij een treurig gezicht. Mijnheer Maarten bleef kalm.

— Luister eens, zei hij. We zullen 't kort maken. Als gij uw kindje terug wilt hebben, ga dan naar den burgemeester. Hij moet u toch eens spreken.

— Ik begrijp niet...

— Ge begrijpt me heel goed. Doe nu niet zoo raar. Uw vrouw heeft op haar sterfbed veel goed willen maken. Paula is een gestolen kind. En wij zullen al het mogelijke doen om haar ouders op te sporen.

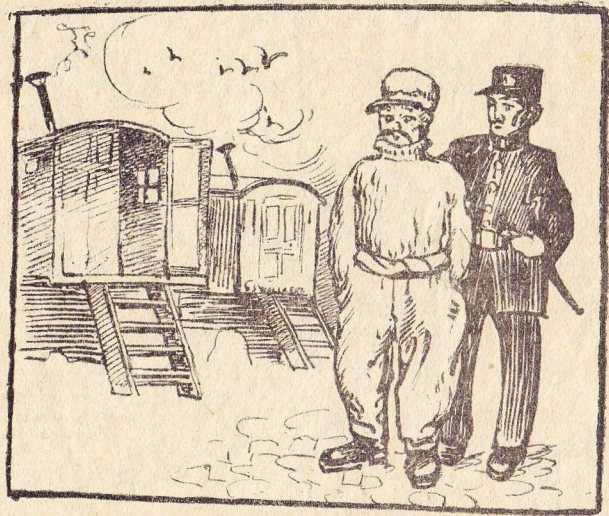
— Maar hoe komt ge daaraan? Mijn vrouw heeft zeker geijld...

— Man, ik spreek niet langer met u. Ga heen! En Paula blijft hier.

— Dat zullen we zien ! riep Palletto nu op ruwen toon.

Mijnheer Maarten opende de deur en vroeg:

— Zult ge zelf vertrekken of moet ik de politie roepen?

De burgemeester liet Palletto in de gevangenis stoppen.
(blz. 27).

Brommend vertrok Palletto. Toen hij aan zijn tent kwam stond er een politieagent. De kermisbaas moest dadelijk op 't bureel komen. Aan den kommissaris en den burgemeester vertelde hij dan toch dat hij Paula

van Zigeuners gekocht had. Hoe deze aan het kind kwamen, wist hij niet. Zoo hield hij bij hoog en laag vol

De burgemeester liet Palletto in de gevangenis stoppen. De kerel sprak de volle waarheid niet. Hij moest can maar wat nadenken.

Paula bleef voorloopig bij mijnheer Maarten. Mina ook was heel vriendelijk voor haar... Drie dagen later volgde ze de baar van haar moeder naar 't kerkhof.

Haar moeder ? Och, ze zou toch altijd zoo aan haar Elijven denken.

IV.

Dicht bij Utrecht in Nederland, stond de groote villa van mijnheer Daalman. Maar 't was in 't schoone huis nooit vroolijk. Mevrouw Daalman was zoo somber. Negen jaar geleden had ze haar kindje verloren, haar lieve Martina. Dat was toen twee jaar oud. De meid had er mee in het wagentje gereden, op den weg. Ze ging bij een kennis binnen, eventjes maar. 't Was om een nieuw kleed van een vriendin te bekijken. Toen ze weer buiten kwam, was het kinderwagentje leeg. Dat had een opschudding gegeven ! Martina verdwenen ? Gestolen zeker ?

Men had vreemd volk in de buurt gezien en het weer opgespoord. Maar Martina vond men niet. Een Zigeunersvrouw was er dadelijk mee in de bosschen verdwenen... Dat wist men niet...

Nog altijd treurde de arme moeder om dat kind.

Niets kon haar troosten. Haar leven scheen geknakt. Ook haar man had verdriet. Maar hij kwam in de wereld, deed zaken en dat gaf afleiding.

Wel hadden ze nog twee kinderen, een knaapje en een meisje. Mevrouw beminde ze innig. Maar elken dag sprak ze over Martientje. Zoo'n verdwijning was erger dan sterven.

Zekeren dag, tien jaar na die vreeselijke gebeurtenis, kwam de politiekommissaris op de villa. Hij vroeg om mijnheer Daalman te spreken.

— Ik heb een belangrijk bericht van de Belgische politie, zei hij. Het is over heel Nederland verspreid... 't Handelt over het stelen van een kind.

Mijnheer Daalman begon te beven.

— En zou het Martientje kunnen zijn? stamelde hij.

— Ik kan u goede hoop geven...

— O, zeg alles... zeg alles! smeekte de vader.

— Bij het bericht is een foto van een medaillon...

— Ons Martientje droeg een medaillon...

— Dat herinner ik mij uit de opsporingspapieren. De foto is niet heel duidelijk... maar toch...

De kommissaris toonde de papieren. In hevige spanning keek mijnheer Daalman toe.

— Ja... 't portret van mijn vrouw... juichte hij.

— Ik meende 't ook...

— O, er is geen vergissing mogelijk. Groote Hemel, zou het waar kunnen zijn?... O, vertel meer, kommissaris!

— Het kind is te Doornhem in België, in Oost-Vlaanderen. 't Was danseresje in een paardenspel. De baas had het gekocht van Zigeuners. Het was afkomstig uit Holland en droeg dan ook dit medaillon.

— O, het moet ons Martientje zijn! riep de vader met een snik. Maar leeft het nog... is het gezond?

— Ja zeker... en het is nu bij een zekeren mijnheer Maarten. Die heeft het in huis opgenomen. De vrouw van het paardenspel vertelde alles aan het kind zelf op haar sterfbed. Zoo is het onderzoek begonnen.

— Er is geen twijfel mogelijk... En toch... Ik ga dadelijk naar Doornhem.

— Dat is 't beste. Ik zal u vergezellen...

De mannen spraken af, hoe laat ze zouden vertrekken. Mijnheer Daalman deelde alles voorzichtig aan zijn vrouw mede...

— Laat ons dadelijk naar haar gaan! smeekte de moeder.

De burgemeester van Doornhem ontving een telegram uit Holland:

«Ouders van Paula vermoedelijk gevonden. Wij komen heden.
Politiekommissaris».

Dadelijk ging de burgemeester naar mijnheer Maarten. Deze was gelukkig thuis... Aan Paula zei men nog niets. 't Kind had al zooveel schokken doorstaan.

Ze was nu twee weken bij deze goede menschen. Louise hield van haar als van een eigen zuster. De kermis was opgeruimd. Maar op een grasveld buiten de

stad stonden Palletto's wagens nog. En de baas zelf zat in de gevangenis. Hij hield vol, dat hij niet wist waar de Zigeuners het kind gehaald hadden.

De burgemeester haalde zelf de Nederlandsche reizigers van de statie af. Het was al avond. Maar in het schijnsel van de lantaarn zag hij mevrouw Daalman.

— O, nu twijfel ik niet meer... ik zie het beste bewijs, zei de burgemeester. Paula lijkt sprekend op u, mevrouw.

De dame ontroerde zeer.

Mijnheer Daalman nam zijn vrouw bij den arm en ondersteunde haar.

Bij mijnheer Maarten was ook de dokter. Hij maande allen tot bedaardheid aan.

Paula en Louise zaten in de woonkamer. Ze bekeken een prentenboek. Het gezelschap trad binnen.

Mevrouw Daalman beet zich op de lippen. O, ja, ze wilde haar best doen om kalm te blijven. Maar ze zag haar kind, haar Martientje... Ze had tien jaar om haar geweend en getreurd. En haar hart zei het, dat ze nu Martina terug had.

De gelijkenis van kind en moeder trof ieder.

— Martientje... mijn lieveling! riep mevrouw uit.

Ze kon zich niet inhouden. Ze snelde naar het meisje toe en klemde het in haar armen.

Louise zag vreemd op. Maar ze begreep dadelijk alles.

— O, Paula! riep ze, die mevrouw is uw echte moeder. Hoe gelukkig!

En Paula voelde zich zelf zoo vreemd te moede. Die lieve dame... haar moeder...

't Was een treffend weerzien.

— En ik ben je vader, zei mijnheer Daalman, die zich beter kon beheerschen.

Maar ook hem liepen de tranen over de wangen. En och, niemand had drooge oogen. Ook Mina niet, die om de deur loerde.

Paula, of liever Martina Daalman moest zich toch eerst gewennen aan de gedachte dat ze nu haar **echte** ouders terug had. De dokter gaf na al de drukte van het wederzien, een goeden raad. Louise was nog te zwak om al naar school te gaan. Zij kende Martina het best. Als ze nu eens een poosje mee ging naar Holland. Dan was de overgang voor Martina gemakkelijk. En Louise had er toch toe meegewerkt, om het kermismeisje van de kermis te halen.

Mijnheer en mevrouw Daalman vonden dat een uitstekend voorstel. En Louise's ouders stemden toe.

Men bleef nog twee dagen te Doornhem. Er waren allerlei stukken op te maken. Palletto **verscheen als** getuige. Hij was zeer onbeschoft. Mijnheer Daalman zei niets tot hem.

Martina's ouders dankten dan mijnheer en mevrouw Maarten, den dokter, den burgemeester en den kommissaris voor al hun goede zorgen. Louise reisde mee. Jan zou in de groote vakantie ook eens komen.

't Was nu nog alles zeer vreemd voor Martina. Zij

zag de groote villa met het park. Ze ontmoette haar broertje en zusje, die ook eerst raar opkeken. Ze werd gekust door ooms en tantes, die ze nooit gezien had. Het kermismeisje was nu een rijke jonge dame. Maar ze dacht nog dikwijls aan vrouw Palletto.

Palletto zelf moest nog eenige maanden in de gevangenis blijven. Hij werd gestraft, voor vervalsching van papieren. Dat had hij gedaan, toen hij ergens in een klein dorpje Paula als zijn kind liet opteekenen.

De families Maarten en Daalman bleven altijd zeer bevriend. Louise logeerde elk jaar een paar weken in Holland, en Martina te Doornhem...